

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de M.
APARE SĂPTĂMĂNAL

Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 4892/1941 Pres.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române
de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat,
Crișana și Maramurăș

*Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl
și dela Domnul nostru Iisus Hristos.*

„Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum
și noi iertăm greșiților noștri”. Matei 6, 12.

Iubiții mei fii suflați,

Ne apropiem de sfintele Paști și datoria cea mare a fiecărui suflet de creștin este să se pregătească cum se cuvine pentru primirea lor, să-și descarce conștiința de păcate și curățindu-și cele dinlăuntru ale sale de toată zgura răutății, să se învrednicească a primi pe Domnul. Nu poate fi o lucrare mai folositoare pentru suflet și pentru mântuirea lui decât această baie curățitoare.

Căci cine dintre oameni n'a greșit cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul? Cine ar putea spune cu inima liniștită că nu se simte vinovat înaintea lui Dumnezeu? Cine ar putea îndrăzni să se laude că a împlinit pe dea'ntregul voia Părintelui ceresc și că nici odată nu s'a abatut dela calea ei?

Eu știu că tocmai omul care se simte mai apăsător de vină înaintea lui Dumnezeu, mai îngreuiat de păcate în fața iubirii și a sfinteniei Lui, tocmai acela dovedește că are credință vie și trează, are voință doritoare de bine și de mântuire. Numai un asemenea om e în stare să se smulgă, cu ajutorul cel de sus, din lanțurile păcatului și să pornească pe drumul îndreptării. Un astfel de om se pleacă smerit spre căință, de câte ori a greșit, se apropie de Dumnezeu în rugăciuni fierbinți și-I cere iertare de păcate.

Dar Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a încredințat sfintei sale biserici ca mijloc cu totul deosebit pentru curățirea creștinilor de păcatele lor *taina pocăinții* sau spovedania. Mărturisindu-și păcatele înaintea preoților, cu căință și cu îndurerată părere de rău că le-a săvârșit, dar și cu hotărârea de-a nu mai cădea în ele întrucât aceasta omeneste este cu puțință și a nu mai supăra bunătatea lui Dumnezeu, creștinul prin taina pocăinții primește din partea preotului deslegare de păcate. Preoții au primit prin darul cel sfânt al preoției această putere de a lega și deslega păcatele oamenilor, după cuvintele Mântuitorului: „Ori câte veți lega pe pământ, vor fi legate în cer; și ori câte veți deslega pe pământ, vor fi deslegate în cer” (Mat. 18, 18). Deci cu încredere vă apropiați, dragii mei, de preoții Voștri, cari sunt părinții Voștri duhovnicești, și vă

mărturișiți păcatele înaintea lor, ca înaintea lui Dumnezeu care știe toate și nimic nu-i rămâne tănuț și ascuns. Cele ce le mărturișiți înaintea preotului, acolo rămân și nimeni nu poate să le afle, căci fiecare preot e legat cu cea mai grea pecete de a păstra în taina sufletului său cele ce i s'au încredințat de creștini la mărturisire. Mai ales în acest mare și sfânt post al Paștilor să nu rămână nici unul dintre Voi, începând dela copiii cei de școală până la oamenii bătrâni, care să nu se spovedească. Cu toții să alergați la acest isvor tămăduitor de greșale și cu inimile smerite și plecate să primiți deslegarea care să vă aducă pace și ușurare sufletelor Voastre. Rău fac creștinii noștri din unele sate cari nu se spovedesc, din o rău înțeleasă sfială, decât când se apropie de sfârșitul vieții lor. Dar sfârșitul poate să vină când nu te aștepti și să te găsească nepregătit. Deci nu amâna spovedania, ci te apropie de ea cât mai des, măcar în cele patru posturi ale anului ori cel puțin odată pe an, în postul sfințelor Paști ca să te împărtășești cu trupul și sângele Domnului în *sfânta Cuminecătură*.

Mărturisirea ta să o faci cu adâncă părere de rău pentru păcatele ce le-ai săvârșit. Dumnezeu îți va primi pocăința ta și în multa Lui milostivire te va ierta. Bunătatea și iubirea de oameni alui Dumnezeu e a toate covârșitoare și astfel nu este păcat, oricât de greu, pentru care căindu-se din adâncul inimii sale cel ce l-a săvârșit, să nu primească iertare pentru el dela Dumnezeu. Dar dacă părerea ta de rău nu e deplină și nu-ți străbate toată ființa ta sufletească, atunci în deșert ceri iertare. Fără căință din toată inima, nu se dă iertare de păcate.

Între condițiile iertării păcatelor tale din partea lui Dumnezeu este și aceea ca și tu creștine să ierți celor ce ți-au greșit. Așa te rogi în fiecare zi în rugăciunea „Tatăl Nostru”: „și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. Dar dacă tu nu ierți greșalele semenilor tăi cari ți-au greșit ție, atunci ce se întâmplă? Atunci nici Tatăl ceresc nu-ți va ierta ție greșalele tale, căci tu însuși l-ai rugat ca așa să-ți ierte

El greșalele tale precum vei ierta și tu greșalele celor ce ți-au greșit ție. Domnul a zis: „De nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta vouă greșalele voastre” (Mat. 6, 15).

Și sunt multe ca nisipul mării greșalele cu cari își greșesc oamenii unii altora. Gândiți-vă, dragilor mei, numai la Voi în sat, cât de multe greșeli v'ați făcut unii altora, câte vorbe rele ați spus în față unii altora, ori câte clevețe ați răspândit unii despre alții, ori cu câte vorbe urâte și spurcate v'ați înjurat, ori câte nedreptăți v'ați făcut, ori cum v'ați scârbit și mâniat unii pe alții, ori cum ați lăcomit la bunul altuia și l'ați furat, ori ați înșelat pe aproapele vostru, ori l-ați bătut, ori l-ați târât la judecăți, părinții pe fii și fiii pe părinți, rudeniile între olaltă, vecinii cu vecinii lor umblă în procese pentru câte o vorbă nesocotită, pentru câte o brazdă de pământ, pentru câte un lucru de nimic vă amărâți viața unuia altuia și vă pierdeți timpul și averea și pacea și buna înțelegere și dragostea dintre Voi. Dar dacă am aduna la un loc toată zavistia și ura și pizma și răsunarea și minciuna și sudalmele și bețiile și furturile și bătăile și faptele de desfrânare și necredința dintre soți și neîngrijirea de copii și lăpădarea de prunci și uciderile și celealalte păcate de prin toate satele și de pe întreg întinsul țării noastre, o, atunci am avea munți întregi de răutatea care roade puterea de viață a neamului și-i pun în primejdie sufletul și viitorul lui!

Oare nu pentru toate acestea ori și pentru acestea au venit peste noi și peste țara noastră năpăstuirile din anul trecut? Oare nu purtăm și noi vina pentru ele? Fără să recunoaștem această vină a noastră și fără să ne pocăim de toate greșalele noastre, nu va veni îndreptarea. Căci nu ne este îngăduit să lăsăm tot numai în seama lui Dumnezeu să dreagă ceea ce stricăm noi, iar noi să dăm înaintea cu păcatele și fărădelegile noastre. Ci să ieșim din lanțurile lor, să ne întoarcem la o viață mai bună, mai creștinească, mai ascultătoare de poruncile sfinte, mai iertătoare a greșalelor semenilor și fraților noștri, la o viață trăită sub călăuză voiei lui Dumnezeu, care e legea cea mai înaltă a vieții celei bune.

Iubiții mei fii suflați! Ne mai desparte Săptămâna Patimilor de ziua cea mare și luminată a Învierii Domnului. Să folosim zilele acestei săptămâni pentru mărturisirea păcatelor și pentru întoarcerea din toate răutățile la ascultare de Dumnezeu, la înnoirea sufletelor și a vieții Voastre, după cuvântul sf. Apostol Pavel: „Lepădați voi pe omul cel vechiu, care se strică după poftele înșelăciunii, și să vă înnoiți iarăși cu duhul minții voastre, și să

vă îmbrăcați în omul cel nou, care după Dumnezeu s'a zidit într-o dreptate și într-o sfințenie adevărului” (Efes. 4, 22—24).

Îndeosebi Vă chem, Eu păstorul și părințele Vostru suflătesc, la pace, la bună înțelegere și dragoste între Voi toți fiii Bisericii și ai Neamului nostru românesc. Să fie săptămâna aceasta, începând cu ziua de azi, **săptămâna împăcării dintre Voi**. Să iertați din inimă unul altuia tot ce v'ați fi greșit cu voe și fără de voe, cu știință și cu neștiință. Să vă întindeți unul altuia mână iertătoare și împăciuitoare. Cei ce s'au certat și nu mai vorbesc într'olaltă, ci trec unul pe lângă altul chiar fără să se salute; cei ce trăesc în vrajbă și neînțelegere, părinții cu copiii, copiii cu părinții, rudeniile și vecinii într'olaltă; cei ce s'au învrăjbit unii cu alții din pricina invidiilor și a tulburărilor politice; cei ce poartă procese pe la judecătorii pentru oricare pricină și se dușmănesc cu uitare de Dumnezeu: fac chemarea părintească ca toți aceștia să se împace. Preotul ori preoții din fiecare parohie să cheme la sine pe toți cei învrăjbiți ori să meargă pe la casele lor și să-i sfătuiască la pace. Dacă s'ar întâmpla în vre-un caz să nu reușească, atunci să cheme într'ajutor oamenii de bine înrudiți cu cei învrăjbiți ori pe nașii lor, ca să mijlocească și prin ei împăcarea. Dacă nici în acest caz împăcarea nu s'ar face, atunci Cucernicii preoți să intrunească în ședință *comitetele parohiale* și să cheme înaintea acestora pe cei impricinați, sfătuindu-i stăruitor și cu vorbe convingătoare la împăcare. Comitetele parohiale în frunte cu preoții vor îndemna pe cei ce poartă procese la judecătorii, să-și retragă procesele și să aducă sentințe, cum li se vor părea mai drepte, mai împăciuitoare și mai creștinești, însăși comitetele parohiale. Sentințele ce le vor aduce vor fi motivate și trecute în protocoalele ședințelor comitetelor parohiale. Dacă prin vre-un proces s'au făcut cheltuieli, iar acei cari poartă procesul sunt oameni fără avere, atunci comitetele să ușureze chiar din banii parohiei pe cei ce își vor retrage procesele și se vor împăca. Dacă nici această măsură n'ar duce la rezultat bun în vre-un caz de vrajbă și dușmănie îndârjită, atunci prin hotărârea comitetului parohial în frunte cu preotul, asemenea cazuri să fie aduse, în decursul Denilor din zilele Săptămânei Patimilor, la cunoștința tuturor credincioșilor în *sfânta biserică*, preotul împreună cu toți credincioșii prezenți să facă rugăciuni către Dumnezeu să înduplece pe cei certați la pace și bună înțelegere. Ceice nici acum nu s'ar împăca, tot prin hotărârea comitetului parohial în frunte cu preotul, să fie opriți de a lua Paști

în dimineața Invierii și să fie arătați cu numele și cu pricina dintre ei, aici la Mine.

Dar tot asemenea îmi vor face Cucernicii Preoți raport în scris până la Dumineca Mironosițelor despre toți aceia pe cari i-au împăcat.

Dar eu cred că nu se va găsi nimeni atât de împetrit la inimă ca să nu înțeleagă prețul cel mare al păcii și al bunei înțelegeri între fiii sfintei noastre Biserici și ai Neamului nostru în aceste zile îndurate, pline de griji și de primejdii. Să facem, dragii mei fii suflatești, să piară pe cum piere fumul și să se topească ca ceara de fața focului, toată vrajba și dușmănia și pizma și răutatea cari otrăvesc viața în familiile, în satele și orașele din cuprinsul Țării noastre. Și în locul lor să intre pacea, pacea cea bine-făcătoare, dragostea cea iertătoare și buna înțelegere care toate le clădește spre binele oamenilor.

Să ascultăm pe Domnul păcii care din mijlocul patimilor sale izbăvitoare ne lasă ca testament sfânt pacea Sa: „*Pace las vouă, pacea mea dau vouă*” (Ioan 14, 27). Intr-o lume învrăjbită prin războaie, ca cea de astăzi, să fim noi aici la noi acasă făcătorii de pace, râvnind la titlul de fii ai lui Dumnezeu.

Să alungăm toate duhurile rele ale dușmăniei și cu suflutele înălțate prin pacea lui Hristos să ne apropiem de ziua Invierii, când nu numai cu buzele ci din inimă vom cânta: „*Ziua Invierii și să ne luminăm cu prăznuirea, și unul pe altul să îmbrățișăm. Să zicem: fraților! și celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru Inviere!*”

Din adâncul inimii mele voi înălța rugăciuni și Eu aici în biserică reședinței mele din Sibiu pentru pacea lumii și pentru ca să se sălășuiască pacea plăcută înaintea Domnului între fiii mei suflatești cari, și de data aceasta, ca și totdeauna, vor asculta glasul părintelui lor care priveghiază pentru binele și mântuirea lor.

„*Pacea lui Dumnezeu, care covârșeste toată mintea, va păzi inimile voastre și cugetele voastre în Hristos Iisus*” (Filipeni 4, 7).

Data în reședința Noastră arhiepiscopescă-mitropolitană din Sibiu, la 6 Aprilie 1941.

Al Vostru al tuturor de tot bine voitor

(ss) **NICOLAE**

Arhiepiscop și Mitropolit

NOTĂ. Această pastorală se va ceti în Dumineca Floriilor înaintea poporului la sfânta liturghie. Ea va putea fi repetată la Deniile din Săptămâna Patimilor.

Nr. 4109—1941

Comunicat

Onor. Comisiune a Monumentelor istorice pe lângă Ministerul cultelor și artelor ne aduce la cunoștință, că a delegat pe dl arhitect H. Teodoru să cerceteze bisericile avariate de cutremur din Arhiepiscopie, referind și întocmind proiectul și devizul necesar restaurării.

Organele subalterne bisericesti sunt poftite a sta într'ajutor susnimitului specialist și să raporteze Consiliului arhiepiscopesc de rezultat.

Sibiu, 31 Martie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Comemorând pe Octavian Goga¹

Cântărețul pătimirii noastre și al vremii noastre profet s'a plămădit în obida amară a veacurilor de asuprire nedreaptă, iar povestea celui în strunele căruia a plâns tot Ardealul nostru modern, s'a înfiripat din însăș gemetele de durere și izbucnirile spre nădejde de mai bine ale neamului întreg. Plămădit în satul în care-și doarme somnul mitropolitul Andrei Șaguna, feciorul popii Iosif din Rășinari a cunoscut rând pe rând toate realitățile în devenire ale neamului nostru din pragul marelui război. A văzut suferința clăcașilor și a cosășilor români, cari în afară de dăruirea integrală a sufletului și strădaniei lor nu primeau ca răsplată decât nedreptatea și batjocura streinilor blestemați. Adulmecând sudoarea brazei, la colț de pajiste, într-o fărâma de odihnă când soția cu pruncul la sân îi aduce hrană spre potolirea foamei, palmașul într-un rod strein ajunge să întrevadă în gingășia trăsăturilor copilului de brazdă întruchiparea «Copilului suferinții

de jalea cui ni-au răposat și moșii și părinții.»

Și cu cât obida e mai grea, cu atât mai adânci se sapă caracterele acestui Făt-frumos care, la plinirea vremii va răzbuna toată nedreptatea de veacuri a unui neam ce-și merita altă soartă decât a slujirii ciocoilului. Și cu cât trecea vremea, copilul mamei, care seara-și spunea Tatăl nostru și se purta la învățătură, aduna în tainele sufletului tot mai multă jale și tot mai multă revoltă.

A cântat, e drept, toată strădania neamului nostru luminat de înțelepciunea de apostol a preotului, de iubirea de carte a dascălului și de hărnicia așa de la locul ei a dascălii. Dela Coșbuc încoace și într'un fet specific ardelenesc și mai isbutit decât el, Goga a înveșnicit ca nimeni altul acea frumoasă atmosferă de sat ardelenesc, ce va rămânea în dăltuirea vremii colț deplin sfleuit din sufletul ardelenesc. Și a fost într'adevăr minunat felul în care a știut să scalde toată această atmosferă într-o baie însoțită cu credincioșie, tămaie, molitve și ceaslov. Aceasta și era de altfel firea de totdeauna a românului ardelenesc călît în atâtea silnicii, mai ales ale credinței. De aceea și doina lui plină cu suspine, dar brodată pe un întreg vulcan de izbucniri românești, pare un svon de isvoare curate, un ison al singurătăților și o cădelnițare a veacului spre lauda și spre milostivirea Celui ce izbăvește toate.

Dar Goga a fost și tălmăciul clocotului năvalnic al românismului împotriva impatiilor de pe pustă. Drama sa «Domnul Notar» reprezintă toată suferința adunată zi de zi în sufletul țaranului și cărturarilor de pe vremuri: preot și dascăl împotriva dușmanilor puși în calea desvoltării noastre de veacuri. Obrăznicia și îngâmfarea silnică a penei de cocoș și a mustețelor răscucite pe grăsimea hrănită din strădanii românești, față de lupta curată a unui fecior de preot care vrea să trezească la viață un neam oropsit, iată toată drama satului ardelenesc de sub robia maghiară așa de frumos cuprinsă în «Domnul Notar».

Și era firesc ca acest cântăreț al pătimirii noastre, în frământul lui cu ochii tulburi și'n ura contra becisniciei maghiare să dea drumul accentelor de revoltă și să fredoneze în «Căntecele fără» țară ecouri d'n pre-

umblările nebune ale unui lăncu ce crezuse prea mult

în împăratul pe pământ

și'n cer în Domnul cel prea sfânt.

Era natural să strige Oltului să scurme din adâncuri țărâna rămășițelor românești și să ne treacă în altă țară, pentru că Seghedinul, Șopronul, Clujul, Târgu-Mureșul înghițeau și atunci și azi numai blăstămii închinătorilor pline cu frați români. De aceea a și trebuit să suferă și el ca și toți ardelenii de peatunci călcăiul apăsării nedrepte ungurești. În schița «Doi robi» din volumul «Precursori» în chipul deținutului «Nr. 75» dus de dinapoi de jandarmul român care în drum spre parchetul militar, după ce uită peste tot în jur îi spune că i-a citit versurile și tare i-au plăcut, vedem toată tragedia românului cult și a țaranului ajunși și ieri și azi prin nedrepte orânduiri vieneze sluji la strănepoții lui Arpad. Poetul al cărui clocot de român îl duse împreună cu Vasile Lucaci până pe ultimele meleaguri ale Vechii Români să determine o luptă pentru Ardeal, a trebuit să suferă rigoarea paragrafelor verbocziene, care nu admitea ca «puturosul» neam valah să se poată trezi spre libertate niciodată.

Dar naționalistul care suferă perchezitii și pedepse pentru că sub căpușala hainei și în încălțăminte fugară aducea câte-un manifest, și câte-o veste bună de dincolo, a continuat și «după împlinirea visului» cu aceeași râvnă să samene în ogor românesc aceeași intransigență românească de totdeauna. În minunata lui presă politică — fără 'ndoială cea mai frumoasă din câte-am putut ceti dela război încoace — el este între cei din tîi oameni politici care au înțeles sensul mișcărilor studențești contra pericoului jidovesc, spunând și celor dela Cluj și lui I. Moța mai târziu închis la Văcărești: «simțiți, băeți, simțiți cât mai adânc ideea națională, căci ea va fi titlul vostru de mândrie mai târziu». În nenumăratele articole scrise în «Țara Noastră» și a'urea, Goga, a atras adeseori luarea aminte și asupra unui pericol tot așa de mare pentru Ardeal: al întăririi minoritarilor în Ardeal concomitent cu slăbirea noastră în veci tolerantă. Cred că o mai mușcătoare biciuire a sorții nu am putut primi decât această nedreaptă realitate văzută de Goga și care a prins consistență în hărțile răspândite încă înainte de 28 August 1940 de viperile pe care 22 de ani le-am încălzit la sân. Iată de ce trebuie să fie acum așa de amarnică chiar în măruntaie pământului dela Ciucea lupta lui de o viață pentru desrobirea de sub un neam așa de crud.

Pentru că, dacă în struna lui n'au cântat bucuriile personale și egoiste, ci jalea unui neam întreg, apoi nu-i mai puțin adevărat că epoca de după împlinirea visului unirii, epocă în care jandarmii unei cărmuiri nevrednice cotrobăiau pretutindeni frumoasa spovadă românească a lui Goga «Mustul care fierbe», a avut o mare vină: aceea de a fi fost prea bună cu cei care acum reeditează în Ardealul nordic românesc epoci de furie și de persecuții cum numai păgânii au putut inventa. Credem însă puternic că cu toți cei aproape 60 de ani de ai lui, Goga se frământă amarnic sub poala brazilor românești pe care i a cântat așa de mult. Frații noștri ce trec pe șoseaua de alături par'că i auzim cum în această primăvară bătuță de soartă îngână cu fiori și lacrimi cântecul lui de fluturi

și de multă jale'n casă.

La umbra unei amintiri așa de puternic grăitoare ca cea de azi, sufletul mare al lui Goga ca interpret al durerilor Ardealului trebuie să-l simțim mai aproape de noi ca oricând. Am adunat atâtea dureri în noua rană deshisă în trupul Ardealului, încât trebuie să fim și noi cum a fost Goga atunci când n'a mai putut tăcea. Povestea copilului suferinții vueste și acum în munții plini de ecurile suferințelor de demult și de curând. Nici o altă datorie pentru moment nu poate fi mai mare pentru noi decât aceea de a sta mobilizați sufletește spre aceste mari comandamente ale neamului. În această clipă când noi ne plecăm smeriți în fața pomenirii lui, Goga cred că s'a ridicat din mormânt și în chip de rugăciune, chiamă cu glasul lui inspirat ascultarea divină spre repararea nedreptăților brutale care au lovit moștenirea lui. Dar ca'n ceas de rugăciune: atenți la Dumnezeu și cu sufletul la durerea neamului! Așa se cade să așteptăm cu vrednicie și nerăbdare învierea neamului și pieirea granițelor pline de fărădelegi așa de iute cum piere fumul răutății de focul izbăvirii.

T. Bodogae

Nr. 5189/941

Pelerinajul la Sfânta Mănăstire dela Sâmbăta de sus

Vineri, în 25 Aprilie 1941 se ține obișnuitul Pelerinaj la Sfânta Mănăstire de la Sâmbăta de sus.

Acest Pelerinaj împreună cu liturgie arhierescă, slujirea sf. maslu și un bogat program pe seama creștinilor din Oastea Domnului, va fi condus de I. P. S. Arhiepiscop și Mitropolitul nostru cu un sobor de preoți misionari și confesori.

Inchinătorii, cari vor participa la acest pelerinaj se vor spovedi la parohii lor și se vor împărtăși cu sfânta cuminicătură la sfârșitul liturghiei arhieresti la sf. mănăstire. Pentru cei ce doresc să se mărturisească în acea zi, la Mănăstire au fost rânduiți preoți confesori speciali.

Inchinătorii din depărtări vor putea găsi sălaș în ajun, la credincioșii din parohiile Lisa, Sâmbăta de sus și Drăguș.

Preoțimea din protopopiatele Făgăraș și Avrig va lua parte la pelerinaj în fruntea credincioșilor și proceda în conformitate cu instrucțiile Pastoralei arhieresti cu Nr. 3808 din 16 Aprilie 1940, apărută în Telegraful Român Nr. 17 din 21 Aprilie 1940.

Centrul Oastei Domnului va aranja la sf. mănăstire un bazar cu cărți de propagandă și obiecte de cult.

Consiliul Arhiepiscopesc

I. P. Sf. Mitropolit Nicolae vorbește studențimii. Sâmbătă, în 5 April, ora 6 d. a., I. P. Sf. Mitropolit Nicolae a ținut o bogată și înălțătoare conferință religioasă studențimii universitare.

Apropiindu-se Sfintele Paști înaltul Ierarh a voit să pregătească sufletul tineretului de elită al neamului pentru apropierea de Trupul lui Hristos. În curs de o oră I. P. S. Sa a desbătut, purcând dela pericopa tânărului bogat din Evanghelie, marile probleme de viață, ce se pun azi în fața unui tânăr, rezolvându-le în duhul creștin.

A fost o expunere a concepției creștine de viață pentru tânărul intelectual de azi, o confruntare a ei cu toate celelalte răspunsuri ce și le mai poate da un asemenea tânăr cărturar.

La sfârșit I. P. S. Sa a prezentat studenților pe duhovnicul lor, Păr. prof. A. Nanu, îndemnându-i să se apropie cu încredere de Sf. Sa în toate încercările spirituale și materiale.

¹ Gânduri roșile cu ocazia pomenirii a 60 de ani dela nașterea lui Oct. Goga în cadrul societății de lectură a studenților în teologie Sibiu (1 Aprilie 1941).

Cinați cu Domnul

Text: Matei 26, 17—18. Marcu 14, 11—17; Luca 22, 6—14.

Noi cei ce stăm azi gata de-a ne ușura de păcate în fața lui Dumnezeu și cari apoi ne luăm îndrăzneala de-a ne împărtăși cu El „spre viața de veci”, ne asemănăm cu gazda la care a venit Mântuitorul cu sfinții săi apostoli ca să mănânce Paștile.

Întreb și eu acum: Doamne, iată Paștile sunt aproape, unde volesti ca să-ți gătim Ție acest Praznic?”

Din înălțimile slavei se aude glasul Domnului: „Mergeți și spuneți tuturor celor ce-mi slujesc mie și acelor ce nu-mi slujesc, că aceste Paști grele vreau să le mănânc cu ei. Vreau să le mănânc cu toți cei ce cred în mine și în casa sufletului fiecăruia vreau să intru. Vreau să intru, căci vremile sunt mari, iar faptele lor sunt mici.”

Hristosul și Mântuitorul nostru doarește ca fiecare din noi să-i gătim Paștile în sufletul nostru, în trupul nostru, în gândul nostru, în vorbele și faptele noastre. Și motivează această dorință! Veacul focului și al iscoadelor minții omenești ține lumea înclăștată într'un foc fără precedent. Omul, această ființă ciudată, a devenit tot mai complicat, lucru care nu se poate tălmăci de cât în sensul unui desaccord crescând dintre cunoașterea răului și vrere. Procesul acesta de destrămare a produs în mod lent o disarmonie tot mai accentuată între om și Dumnezeu.

Mântuitorul — cel ce șade într-o mărire — se roagă în Getsimani cerurilor și azi pentru noi cei ce ne-am interzicit rostul și n'am făcut destul pentru realizarea împărăției Sale aici pe pământ. Se roagă și... câți ucenici nu dorm? „De ce nu priveghiați un ceas cu mine?...”

*

Câtă trudă n'a cuprins pe toți ai gazdei din Ierusalim durerilor? Dela mic la mare, au sărit cu toții să facă foisorul cât mai curat și Domnului lăcaș plăcut să-i gătească.

Așa și noi, la cinstea pe care ne-o face Domnul iertării să nu fim cu întristare, ci mai vârtos cu veselie. După cum au sărit la treabă toți ai casei foisorului de cină, așa să lăsăm în clipa aceasta la lucru toate facultățile noastre sufletești, pentru dereticarea casei sufletului nostru spre a primi pe Domnul. *Mintea* să judece faptele; *simțirea* să ne stoarcă părerea de rău; iar *voința* să-i dăm frâu ca să luăm hotărârea de-a nu mai greși. Hotărâri de felul acesta vom mai fi luat noi, dar pe lângă hotărâre este necesară și mișcarea la faptă.

Nu se poate ajunge la înălțimea împăcării cu Dumnezeu, până nu ne transfigurăm întreaga ființă prin spovedanie sinceră și o împărtășire cu vrednicie. Acesta este mijlocul de-a găti lui Hristos foisorul unei celei de taină.

În procesul nostru de transfigurare morală, trebuie să trecem trei stadii: *al curățirii* care este o fază de luptă cu păcatul, o fază ce are un rol negativ; *al strălucirii* în care ne împodobim cu florile virtuților de tot soiul, și *al unirii cu Dumnezeu* când participăm cu El la o viață intimă și personală în lumina harului.

Acestul proces îl este supus orce om carea vrea să se se prefacă. Chiar și slujitorii sfințelor altare. Căci, între a studia teologia și a trăi, este o mare distanță. Teologia începe să aibă valoare reală numai în clipa când teologul începe să se facă una cu duhul cărții, să se topească într-un tot cu Evanghelia lui Hristos. Numai atunci teologia devine teologisire.

Vedem deci că, în procesul nostru de purificare, primele două stadii sunt o luptă pozitivă pentru câștigarea celui de al treilea, cu toate că cu greu s'ar putea vorbi de o linie de demarcație între aceste faze de trăire duhovnicească. Primele două ar echivala cu *sdrobirea inimii* și *mărturisirea păcatelor*, iar a treia este însăși *euharistia*, unirea reală cu Dumnezeu. Nu putem deci ajunge pe Taborul transfigurării morale, până ce n'am urcat dealul Căpățâni. Mântuitorul n'a înviat într-o slavă, până ce nu s'a umilit pe sine sub povara crucii. „De aceea Taina Euharistiei este precedată de Taina Pocăinței.”

Am amintit la început de sdroaba pregătirii gazdei din foisorul Cinei. Am turnat și viața noastră sufletească în tiparul aceleia. De câtă spuză de păcate nu dăm în procesul acesta de curățire morală. Toate faptele ne acuză, numai Domnul ne este milostiv. El ne va judeca atunci când va coborâ a doua oară. Toți ne fac rechizitorul, și cu dreptate, numai Domnul „dorește să mănânce Paștile cu noi”.

Lăsați pe Domnul să intre. Pregătiți masa. Toate rugăciunile și tot postul să ne fie *curățire* și *luminare*, pentru a ne putea uni cu Dumnezeu în sfânta Taină a Euharistiei și să zicem: Stăpâne, iată masa este gata. Fă-mă și pe mine vrednic să iau Paștile cu Tine. Ajută-mă până atunci să-mi ard toată sgra păcatelor în Taina sfântă a mărturisirii, căci numai așa vei putea veni la mine și eu la tine!

Preot N. Belea

Fericiți cei făcători de pace

Publicăm în acest număr al foi noastre *Pastorală de Florii* a I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, care este un vibrant apel la împăcarea credincioșilor între ei. Săptămâna Patimilor, fiind timpul mărturisirii păcatelor și a căinții de ele, trebuie să fie și timpul de iertare reciprocă între cei ce vreau să primească iertare dela Dumnezeu.

Este o mare racilă desbinarea care domnește în sânul neamului nostru. Suntem un popor cu frumoase calități, cu multă putere de induioșare, dar ne și pornim ușor la certuri și clevetiri. Dacă am fi mai greu de urnit la vorbe fără rost, dacă nu ne-am aprinde așa de ușor la discuții supărătoare pentru toate nimicurile, am fi un neam cu mult mai tare, unirea face puterea.

Este impresionant modul în care descrie I. P. Sf. Mitropolit Nicolae felurimea și mulțimea motivelor de ceartă și de dușmănie între noi. *Avem nădejdea că chemarea la pace a Părintelui nostru sufletească va fi ascultată, că ea va prilejiu o astfel de revărsare de har, de căință și iertare reciprocă, încât grămezile păcatelor înalte cât munții vor fi luate ca de-o apă în inundație și viața noastră națională purificată și întărită.*

Metodele de procedură concretă recomandate de I. P. Sa preoțimii avem nădejde că, aplicate cu toată râvna, își vor da roadele așteptate.

Totdeauna alături de credincioși

Sub titlul „P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan” scrie „Slova Ortodoxă” dela 1 April a. c următoarele:

Vitregia vremurilor a făcut ca să se frângă din trupul țării bucăți pe care le stăpânesc străinii de neam și lege.

Pentru frații noștri care tremură în obidă este o mare mângâiere, când văd că păstorul lor sufletească își sacrifică zilele alături de turmă.

Sensul acestui fapt l-au înțeles prea puțini.

De aceea țin să notez aci că singurul ierarh, cu excepția P. S. Nicolae Popovici, care a înțeles adâncimea tainei arhierestii și dragostea față de turmă, a fost P. S. Sa Nicolae Colan, episcopul Clujului.

N'a trădat credincioșii, săi și știm ce înseamnă să stai sub călcâiul străinului.

Totuș P. S. Sa continuă să fie făclie vie de românism atât la catedra de la Facultatea teologică, cât și la Altar.

Câtă frumusețe în gestul P. S. Sale de a păstra neștirbită comoara sfântă a românismului! „Viața Ilustrată”, revista aceea minunată, poartă în paginile ei toată tristețea noastră și a fraților de dincolo de hotărârea vremelnice a altora.

Ce măreț ar fi fost să fi văzut și alți ierarhi, bătrâni cari nu mai aveau ce cere de la viață de cât cununa muceniciei, să fi stat păstori ai turmei pentru care s'au sfințit și-au jurat lui Hristos credință până la moarte.

BULETINUL RASBOIULUI

Duminecă dimineața, în 6 April, armata germană a trecut frontiera Jugoslaviei și Greciei. Mercuri dimineața la orele 4 Salonicul a fost ocupat de trupele germane. Deasemenea Scoplie și Niș, periclitând legăturile armatei sârbești cu cea greco-engleză. Joi seara a fost ocupat și orașul Zagreb, capitala Croației, unde s'a constituit un guvern al Croației autonome.

În Cirenaica trupele germano-italiene continuând înaintarea au ocupat Derna.

În Africa Orientală englezii au ocupat la 6 Aprilie Addis-Abeba, capitala Abisinie, și portul Masaua din Eritreia.

INFORMAȚIUNI

Știre personală I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Miercuri, 9 IV a. c. la București, pentru a rezolvi mai multe chestiuni bisericești. Vineri, 11 IV a. c. I. P. S. Sa s'a întors la reședință.

Pe timpul sedisvacanței. Organul oficial al eparhiei Caransebeșului, *Foaia Diecezană*, în numărul său din 6 I. c., aduce la cunoștința clerului și poporului din eparhie că, pe timpul vacanței scaunului episcopesc, afacerile duhovnicești ale eparhiei caransebeșene le îndeplinește, conform Statutului de organizare bisericească, I. P. S. mitropolit Nicolae, ear cele administrative curente Consiliul eparhial sub președinția Păr. protopresbiter stavrofor Romul G. Ancușă, consilier referent al secției administrativ-bisericești.

În amintirea lui Nicolae Iorga. La adunarea, din 6 I. c., a Uniunii ziariștilor profesioniști în București, s'au cetit în darea de seamă a comitetului următoarele:

finic cu care a primit mulțimea pe Mântuitorul Iisus la intrarea sa triumfală în Ierusalim.

Se știe apoi, că sărbătoarea Floriilor este una din cele mai dragi sărbători ale poporului nostru întrucât premerge Sfințelor Paști și pentru că ea este sărbătoarea măișoarelor. În această Duminecă a Floriilor merge fiecare sătean la biserică pentru a aduce ramura purtătoare de noroc și de belșug a măișoarei. Săteanul este foarte conștient că această ramură are o deosebită însemnătate. El are o deosebită credință în măișoare.

Despre câteva din aceste credințe atragem atenția în aceste rânduri. Nu avem la îndemână un material bogat din toată țara, referitor la credințele în puterea măișoarelor, fiindcă acest material nu a fost cules. Numai din câteva locuri de pe pământul românesc avem cules câteva credințe. Până acum din Bucovina avem cele mai bogate, fiind cules de distinsul preot folclorist Fl. Marian.

Săteanul nu uită niciodată că măișoarele pe care le aduce acasă dela biserică sunt *sfințite*. Prin actul sfințirii lor de către preot, aceste ramuri se încarcă cu o deosebită putere. Prin această putere ele aduc *noroc, belșug* și feresc de neazuri și boli pe cei cari le dau cinstea cuvenită. Pentru aceea săteanul sau săteanca le păstrează cu o deosebită grijă. Înainte de a vedea

* FOIȘOARA *

Lui Octavian Goga

*Zădarnic, cearcă trudnic azi voroava,
Să dăltuiască vifor și furtune.
E prea săracă să-ți încapă slava,
Și-i mult prea slabă să clădească lume.*

*Ni-i graiul greu de plâns... și tremurate
Ni-s genele bolnave n' calmul serii.
Bătem și azi cărările umblate,
Și'n carne sapă geamătul durerii.*

*Și astăzi sufletul scrâșnește dinții
Și mii de pumni — ard — aprigă 'ncleștare.
In sânge urlă, suduind, pârâinții
Mânia n' inimi rage ca și marea...
Și azi cădem bătuți sub biciul vremii,
Și azi pe pluguri ne mănăm amarul.
Se 'ndoiaie peste sape ardelenii
N'a fost destul, cât au sorbit paharul.*

*...E prea săracă să-ți încapă slava,
Voroava noastră nu-i carpatic tunet.
Zădarnică ni-e lângă 'ieri' zăbava,
Când nu putem să-i smulgem nici un sunet.*

*Neputincioasă fruntea ni s'apleacă,
— Trecutul ni-o comunică cu sânge... —*

*Hai, uită-te să vezi cât de săracă
E jalea celor ce mai știu a plânge.
Eu gândul mi-l aprind pe altarul filei
Să urce 'n slava bolților albastre
Pentru profetul veacului și-a gliei
Întreaga țărni' a sufletelor noastre.
(«Tribuna»)*

Lucian Valea

Măișoarele în credințele poporului nostru

I. Maloș-Răpeanu

Folklorul nostru religios este încă puțin cunoscut. Culegerile, cari să cuprindă creațiile populare cu teme religioase creștine, sunt foarte rare. Din când în când însă, în culegerile folclorice de altă natură, se găsesc și unele urme de folklor religios. Problema nu se prezintă însă tocmai așa. Situația pregătirii intelectuale și în general atmosfera sufletească, în care s'au făcut cele mai multe culegeri de folklor la noi, era de așa natură, încât nu s'a dat aproape nici o atenție produselor religioase ale creațiilor populare. Acest fapt, a contribuit în foarte mare măsură, ca să se spună uneori, că folklorul nostru cu teme religioase creștine lipsește. Astăzi însă situația începe să se schimbe. Începe a se da atenție și produselor cu teme religioase. Acest fapt a arătat că: folklorul nostru religios este

cu mult mai bogat decât se credea. S'a început apoi și cercetarea mai temeinică a culegerilor de folklor existente și s'a văzut că ele cuprind un bogat material peste care s'a trecut prea ușor cu vederea. Recitirea și studierea acestor colecții mai vechi, au putut dovedi că folklorul nostru religios există. În urma acestor cercetări, s'a putut scrie chiar un volum ce cuprinde frumoase și interesante probleme religioase văzute prin prisma sufletului creator popular. Ne gândim la acel volum apărut la 1939 al dlui Th. Fecioru intitulat „Poporul român și fenomenul religios”. S'au mai scris și alte studii sub formă de articole asupra acestei probleme. Unele au apărut în revista „Gândirea”, altele în alte publicațiuni. Chiar poetul și cunoscutul filosof al stilului, Lucian Blaga, are unele observări originale în legătură cu produsele noastre religioase și transfigurările suferite de unele teme dogmatice în poezia noastră populară. D-sa a atras cu deosebită insistență atenția cercetătorilor asupra folklorului religios. Nu ne îndoim că de astăzi înainte, culegerile de folklor religios vor fi mai bogate și mai temeinic făcute decât în trecut și prin ele se vor putea soluționa multe probleme cari astăzi sunt în discuție.

Este îndeobște bine cunoscută frumoasa datină de a se duce la biserică ramuri înflorite de salcie în duminica Sfințelor Florii. Aceste ramuri aduc aminte de ramurile de

„In trecerea acestui an breasla noastră a suferit o ireparabilă pierdere în persoana unui mare român și a unui mare ziarist. Nicolae Iorga a fost totdeauna în fruntea luptelor pe care le-a dus presa. I-a dăruit, din belșug, cele mai frumoase pagini pe care le va cuprinde antologia presei românești. A fost în profesia noastră, animatorul neobosit și cugetul veșnic de veghe. Să-i păstrăm recunoștința și amintirea noastră îndurerată.”

„Biserica Bănățeană”. Deodată cu înscăunarea P. S. Sale primului episcop al eparhiei Timișorilor, *Dr. Vasile Lăzărescu*, a luat ființă revista „Biserica Bănățeană” ca organ oficial al eparhiei, înlocuind „Buletinul Sf. Episcopiei ortodoxe române a Timișorilor”. Revista apare săptămânal sub direcția p. protopop *Dr. Ștefan Cioroianu* și are în program „articole de spiritualitate ortodoxă, informații de activitate pastorală, precum și diferite momente de viață bisericească”. Nrul, apărut cu prilejul solemnității de instalare, conține un tablou viu al festivităților timișorene, cuvântările ținute de: I. P. S. mitropolit *Nicolae* al Ardealului și de P. S. episcop *Vasile* al Timișorilor, Decretul Regal de confirmare, Gramata Mitropolitană, articole și telegrame de urări de sănătate și rodnică lucrare în scaunul reînființat.

Alte cotidiane ardelenesti. In Sibiu apare, sub direcția dlui *Gr. Popa*, tânărul și talentatul gânditor și poet ardelean, în momentele de cruntă înclăștare ce le trăim, noul organ de publicitate este o tribună politică pusă în slujba idealului unității neamului. Ziarul *Țara* va încerca să tâlmăcească, zi de zi, cu sinceritate și bărbăție, durerile și aspirațiile românilor de pretutindeni. — La Brașov reappare *Tribuna*, de neuitată amintire pentru românii din Ardeal; redactată de un grup ales dintre iscusii noștri publiciști, în fiecare număr aduce prețioase contribuții. — Bunil și înțeleghătorii cetitori vor sprijini, cu fapta și vorba, pe cei ce, la Sibiu și la Brașov, au pornit la drum cu credință tare în Dumnezeu părinților noștri și în puterile neamului românesc.

Moartea unui profesor. In Sibiu a răposat, la 3 April a. c., profesorul dela liceul „Gh. Lazăr”, *Laurențiu Moldovan*, în vârstă abea de 36 de ani. Ca profesor de desen, a fost totdeauna un bun sfătuitor al tinerimii școlare, ear ca pictor talentat a realizat câteva frumoase icoane religioase. A pictat interiorul mai multor biserici, între care amintim biserica noastră

înă ce putere au aceste ramuri sfinite de salcie, să vedem ce crede poporul nostru despre origina lor. Răspunsul și aici, ca și în foarte multe alte cazuri, ni-l dă o legendă:

Când a fost răstignit Mântuitorul, Maica sfântă auzind și-a încălțat opinci de fier, și-a luat un toiag de oțel și-a plecat plângând să găsească pe Iisus. Mergând așa sdrobotită de durere, a ajuns la marginea unei ape mari pe care nu o putea trece. O salcie văzând durerea Maicii sfinte i s'a făcut milă și s'a prefăcut în punte. Maica sfântă a binecuvântat-o apoi ca din ea să rupă credincioșii în fiecare an ramuri și să le ducă la biserică în Duminica Florilor. Așa își imaginează poporul origina măișoarelor.

Și acum să revenim la puterea pe care o vede poporul în măișoare. In primul rând aceste ramuri aduc noroc și belșug. De aceea foarte adeseori când sunt aduse acasă dela biserică, sunt atinși cu ele copiii mici pentru ca să crească, apoi ceilalți membri ai casei pentru a avea noroc și pentru a înflori în bunătate. Cu măișoarele sunt atinse și vitele gospodărilor pentru a fi sănătoase și a fi ferite de răutăți. După ce toți ai casei și vitele au fost binecuvântați, astfel, măișoarele se așează după icoane pentru a putea fi întrebuințate la vremea lor și pentru alte împrejurări. (Așa se crede în Frătăușul-vechiu-Bucovina). In unele părți măișoarele nu sunt duse în casă ci se așează deasupra ușii sub streșină. (Ilișești-Bucovina). In unele comune sunt puse ră-

stră din Aciliu, protopopiatul Săliștei. A fost înmormântat, în cimitirul orașului Sibiu, cu adânci regrete atât din partea colegilor, cât și a elevilor săi. Veșnică să-i fie pomenirea!

Comemorarea lui G. Verdi. Institutul de cultură italiană a comemorat Marți seara, 8 Aprilie, în sala „Unicum” 40 de ani dela moartea marelui compozitor al Italiei, G. Verdi.

In fața unui public numeros, părintele profesor *Petru Gherman* a descris viața și a analizat opere genialului creator muzical, iar după aceea s'au execut de către DSA și dna *Deli Simonis* mai multe arii din operele lui.

Scumpetea. Se vestește zilnic în gazete, că se iau măsuri menite să mai înfrâne valul de scumpete a diferitelor articole din piața orașelor noastre. Măsurile se citesc, dar efectul lor nu se simte încă.

Ziua de 15 Martie, ca „sărbătoare a libertății maghiare”, — spune o gazetă ungurească din Cluj, — a fost sărbătorită în mai multe orașe din Ardealul cedat. Pretutindeni s'a făcut, după obicei, multă vorbărie „patriotică” și declarații, că „sute de mii de frați maghiari se mai găsesc în Ardealul încă robii”, și că „lupta pentru Ardeal nu s'a decis”; dar „adevărata cucerire de țară va urma de-acum înainte”.

— Provocările vecinilor noștri grandilocvenți continuă pe tonul cunoscut, — au uitat însă că unul dintre proverbele lor începe cam așa: „sokat akar a szarka”...

Un steag în râu. Foaia clujană *Ellenzék* raportează că la Borșa, din județul Cluj, un locuitor, cu numele *Teodor Chețan*, a luat pânza steagului arborat la pretură de ziua lui 15 Martie și a aruncat-o în apa Borșa. Steagul a fost găsit, și Chețanu arestat și dus la Cluj.

STIRI LOCALE

Alte conferințe la Sibiu. „Astra” și Universitatea din Sibiu a organizat un al treilea ciclu de conferințe, intitulat: *Transilvania, Pământ și suflet românesc*. Au vorbit în cadrul lui dnii:

St. Meteș, directorul Arhivelor statului despre Transilvania în cadrul românismului;

I. Someșan despre Funcția geografică a Transilvaniei, în 3 Aprilie;

I. Crăciun: Funcția istorică a Transilvaniei;

I. Moga: Funcția economică a Transilvaniei, în 4 Aprilie;

O. Boitoș: Funcția culturală a Transilvaniei;

murele rupte din măișoare, la fiecare stup ce-l are gospodărul. In acest fel stupilor le va merge bine tot anul și vor aduna multă miere (Volovă-Bucovina). Deosemena în unele locuri se pun rămurele de măișoare pe sraturile de legume și de flori pentruca rodul să fie bun și florile să crească frumoase (Bosanci-Bucovina). Nu rareori sunt folosite măișoarele și ca medicamente pentru boli de gât și împotriva frigurilor (Horodnicul de jos-Bucovina). In multe părți florile măișoarelor sunt fărâmițate mărunț și sunt date apoi cu ceva băutură pentru a scăpa de dureri de gât. Dar nu numai că scapă cine ia această băutură, ci va lua și puteri noi, se va înviora și nu va mai fi bolnav în acel an. In alte părți, cum sunt multe comune din Transilvania și Banat, se iau ramuri din măișoarele păstrate după icoane, pentru a avea noroc la târg. Cine are cu el ramură sfinită de măișoară, îi va merge târgul din plin și va fi ferit în drumurile lui de ori și ce năcazuri.

Sunt apoi comune unde puterea măișoarelor este folosită contra furtunilor mari și contra grindinei. Astfel în comuna Straja-Bucovina (Vezi și Fl. Marian: Sărbătorile la Români III) se crede că dacă se pun firmături de măișoare pe foc când tună și fulgeră, atunci fumul ce se ridică din această ardere, risipește norii și potolește furtuna.

Acestea sunt unele din credințele poporului nostru în legătură cu măișoarele, din materialul folkloric ce-l cunoaștem.

Grigore Popa: Fenomenul românesc în Transilvania, în 9 Aprilie;

E. Petrovici: Graiul românesc forță de rezistență națională; și

N. Buta: Suferință și dărzenie ardeleană, în 10 Aprilie.

Toate conferințele au fost admirabile prilejuri de lămurire a drepturilor și puterilor noastre.

Parastas. Membrii corului bisericesc al „Reuniunii culturale naționale a meseriașilor români din Sibiu” va servi parastas în amintirea preavrednicilor patroni și președinți ai Reuniunii cum și membrii corului bisericesc bărbătesc decedați în cursul timpului, Duminică în 13 Aprilie 1941, după terminarea sfintei liturghii în catedrală. Onor. membrii ai Reuniunii și Ven. public cum și familiile celor răposați sunt rugați a asista la acest act de pietate. — Membrii corului.

A apărut noua ediție îmbogățită a „Cărții de rugăciuni”, pentru ostași și pentru popor. Cele două cuvinte pentru cititori ale I. P. S. Sale întăresc inimile și nădejile cu duhul lor de mare încredere în destinul neamului. Costul e numai 6 lei. Cucernicii preoți le pot comanda la P. V. Cons. Arhiepiscopesc.

(25) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Grânari**, din protopopiatul Cohalmului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Venitele acestui post sunt:

1. Salarul dela stat.
2. Uzufructul a 5 jug. pământ arabil, 6 jug. fână, precum și al cimitirului vechi.
3. Câte 20 l. grâu, porumb și ovăs (total 60 l.) de fiecare familie.
4. Venitul stolar, reglementat în tract de adunarea protopopească.
5. Locuință parohială (2 camere și bucătărie) cu grădină de circa 800 st. □.

Cererile de concurs, însoțite de convenita autorizație a Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc și de actele necesare, se vor înainta în termen oficiului protopopesc, candidații urmând să avizeze acest oficiu înainte de prezentarea lor în parohie.

Rupea, 12 Martie 1941.

Alex. Brotea
protopop

Ministerul educației naț., cultelor și artelor
Cons. parohial al bisericii Sf. Nicolae-Brașov

Licitație publică

Se publică spre cunoștință generală că în ziua de **Sâmbătă 3 Mai a. c.**, ora 11 a. m., în biroul Consiliului parohial al bisericii Sf. Nicolae din Brașov, situat în Piața Unirii Nr. 1, se vinde la licitație publică, cu oferte închise, în conformitate cu art. 88—110, întreg materialul lemnos, ce va rezulta din exploatarea pădurii din muntele Sf. Ilie, județul Prahova, proprietatea bisericii.

Caietul de sarcini, precum și alte relațiuni, se pot vedea și lua la biroul sus-numit, în fiecare zi de lucru, între ora 10—12.

(24) 1—3

BILANȚUL

Fondului de ajutorare preoțesc la 31 Decemvrie 1940

ACTIVE		PASIVE	
Cassa	3.510.054	Starea la 31 Decemvrie 1939 .	3.256.725
Avans	548.000	Capitalizare	801.329
	4.058 054		4.058.054
DEBIT		CREDIT	
Contul Cheltueli și Incasări			
Ajutoare d. preoți răposai . .	380.000	Cotizații lunare	1.264.129
Ajutoare d. preotese răposate .	90.000	Cotizații de fondare	7.200
	470.000		
Capitalizare	801.329		
	1.271.329		1.271.320

Verificat și aflat în ordine;

Prof. **Ioan Crăciun** m. p., președinte

Dr. Ioan Voșan m. p.

Ioan Banda m. p.